

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.120/2020/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2021. április 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2020. március 5. napján kihirdetett 26.B.974/2019/28. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 457.380 (négy százötvenhétezer-háromszáznyolcvan) forint.

A másodfokú eljárásban felmerült 12.000 (tizenkettőezer) forint bűnügyi költséget köteles a vádlott az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Főváros Törvényszék a 2020. március 5. napján kihirdetett 26.B.974/2019/28. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetéseben [Btk. 164.§ (1) és (8) bekezdés I. fordulata], ezért őt, mint visszaesőt 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, egyben a Budapesti XX. XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 3.B.XX.165/2017/22. számú, illetve a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.XX.10325/2017/8. számú, 2018. január 10. napján jogerős ítéletével kiszabott 1 év 9 hónap börtönbüntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott büntetésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 427.380-forint megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott felmentésért, a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.274/2020/4. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megalapozott tényállást állapított meg, és indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részletesen, a bizonyítékok helyes értékelése alapján vetette el a vádlotti védekezést, és helytállóan fejtette ki, hogy miért nem fogadható el a vádlott büntethetőséget kizáró okra – jogos védelemre – hivatkozása.

Az elsőfokú bíróság által megalapozott és hibamentes tényállás alapján a vádlott bűnösségének megállapítását okszerűnek ítélve az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezést sem látta megalapozottnak, mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az elsőfokú ítélet egyéb, járulékos kérdésekben meghozott döntései is megfelelnek a törvényi rendelkezéseknek.

[4] A védő a fellebbezés írásbeli indoklásában az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy a vádlott tagadásával szemben a bűnösséget megállapító ítélet okszerűtlen és részben iratellenes. A vádlottnak a jogos védelmi helyzetre hivatkozását ugyanis álláspontja szerint a beszerzett bizonyítékok nem cáfolják, ugyanis maga a sértett nyilatkozott úgy utóbb a tárgyaláson, - miután megértette, hogy a kés birtoklása miatt őt a jelen eljárásban nem érheti hátrány - hogy kést tartott magánál és azt elő is vette. Ezen túlmenően pedig a beszerzett és megtekintett kamerafelvételek alapján is megállapítható, hogy a sértett meg folyamatosan a vádlott után, próbálja őt megrúgni, így a vádlott volt az, aki menekült a sértett elől.

Másodlagosan a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte a védő figyelemmel az időmúlásra, a sértetti közrehatásra és megbocsátásra.

[5] A másodfokú nyilvános ülésen a védő a fellebbezését annak írásbeli indoklásával egyezően adta elő. Fenntartotta, hogy a sértett az elsőfokú eljárásban elismerte, hogy kést tartott magánál, azonban ezt a vallomását az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte. Másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta azzal, hogy nagy nyomatékkal kell értékelni a vádlott javára a sértett megbocsátását.

[6] A vádlott felszólalásában és utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy védeni próbálta magát, nem ő volt a kezdeményező fél, azonban tudta, hogy a sértettnél kés van. Próbálta a sértettet csitítani, de ennek ellenére nem hagyott fel a támadó magatartásával, ezért is menekült be a boltnév1be, mert tudta, hogy ott kamera működik. Nem akarta megszúrni a

sértettet, mert ha ilyen szándéka lett volna, azt korábban, a gépkocsiban is megtehetette volna. A felmentését kérte arra figyelemmel, hogy nem szándékosan követte el a bűncselekményt.

[7] A fellebbezések nem alaposak.

[8] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a vádlott indítványára tekintettel a Be. 598. § (2) bekezdésére figyelemmel, a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen, a bejelentett fellebbezés tartalmára tekintettel – a Be. 590. § (1) bekezdése alapján, az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes körben felülbírált. Vizsgálta az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását.

[9] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, tényállás tisztázási kötelezettségének a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzítettek szerint teljeskörűen eleget tett.

[10] Az elsőfokú bíróság az ügyben a Be. 499. § (1) bekezdésének megfelelően előkészítő ülést tartott, melyen a vádlottat az eljárási jogairól a Be. 185.§ (1) bekezdésének megfelelően tájékoztatta, továbbá a Be. 500. §-a értelmében figyelmeztette az előkészítő ülés lényegére, a bűnösségének beismerése és a tárgyaláshoz való jog lemondásának következményeire, illetve bizonyítási indítványainak előterjesztésének lehetőségére, annak korlátaira. A vádlott a kioktatásokat megértette, tudomásul vette. A bűnössége tekintetében úgy nyilatkozott, hogy bűnösnek érzi magát, mert megszúrta a sértettet azonban, ez nem szándékosan történt. Ennek tisztázása érdekében kérte a tárgyalás megtartását, a sértett és tanúk meghallgatását, valamint a kamerafelvételek megtekintését. Ezen túlmenően a sértettel való szembesítésére is indítványt tett.

[11] Helyesen észlelte azt is az elsőfokú bíróság az előkészítő ülés során, hogy az ügyészség a vádiratban a Be. 81. § (1) bekezdésére hivatkozással indítványt tett tanú1 sértett különleges bánásmódot igénylő személyként történő kezelésére, amely a Be. 526. § (3) bekezdése értelmében a sértett vádlott jelenlétében történő meghallgatásának, illetve a vele való szembesítés lefolytatásának eljárásjogi akadályát képezte volna. Tekintettel arra, hogy az ügyész – kifejtve, hogy a vádlott és a sértett kapcsolata nem teszi indokolttá a különleges bánásmód alkalmazását - az erre irányuló indítványát nem tartotta fenn, az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a sértett-tanút az eljárásban az általános szabályoknak megfelelően idézte és kezelte. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a sértett tanú a nyomozás során, megfelelő tájékoztatást követően maga sem kérte a különleges bánásmód megállapítását.

[12] Bár az előkészítőülésen a védő a Be. 506. § (4) bekezdése értelmében – tanú2, tanú3, tanú4 és tanú5 tanúk megidézését és személyes meghallgatását indítványozta, törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a 2020. március 5-i tárgyaláson az ügyésznek a Be. 527. § (2) bekezdés b) pontján alapuló és a védelem által sem kifogásolt

indítványára utóbb tanú4, tanú5 és tanú2 tanúk vallomását felolvasással tette a bizonyítás anyagává.

[13] Az első fokon eljáró bíróság a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a tanúk az eljárásban törvényes jogukat a törvényi rendelkezéseknek megfelelően gyakorolhatták, az eljárásban részvevő személyek figyelmeztetése a törvényi rendelkezéseknek megfelelően megtörtént. Az okiratokat, iratokat az elsőfokú bíróság ismertetéssel a tárgyalás anyagává tette, az igazságügyi orvos-szakértői és elmeorvos-szakértői véleményeket ugyancsak ismertette.

[14] Tekintettel arra, hogy a cselekményt rögzítő kamerafelvételek kizárólag nyomtatott formában álltak rendelkezésre az iratok között, az elsőfokú bíróság a vádlott és védő bizonyítási indítványának megfelelően haladéktalanul intézkedett azok beszerzéséről, majd a tárgyaláson történő megtekintéséről. Az ezzel kapcsolatos eljárási cselekményt az elsőfokú bíróság pontosan, tényszerűen rögzítette a jegyzőkönyvben, ahogy az ezzel kapcsolatban tett észrevételeket is.

[15] A vádlott és a sértett tanú közötti szembesítés a szükséges körben megtörtént, annak eredményét az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékokkal összevetve, iratszerűen értékelte.

[16] A sértett sérülésének keletkezési módjára, a sérülést okozó erőbehatás erejére, valamint a használt eszköz jellegére az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításait ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává, és állapította meg ennek alapján, hogy az életfontos szerv (máj)sérülésére tekintettel az közvetlen életveszélyes sérülésnek minősül.

[17] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 167.§ (4) bekezdésének megfelelően, egyenként és összességében is megvizsgálta, majd e bizonyítékok okszerű és iratszerű értékelésének eredményeként megalapozott és hiánytalan tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban a Be. 591.§ (1) bekezdése értelmében irányadó volt.

[18] Kizárólag az elsőfokú ítélet személyi részét a vádlott büntetőjogi előéleti adatai tekintetében pontosította a másodfokú bíróság, azzal hogy a vádlott a tagállami büntetőjogi nyilvántartásban nem szerepel, továbbá a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróságon 8.B.XVIII.91/2018. számú büntető ügy időközben jogerősen lezárult a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2020. június 24. napján jogerőre emelkedett 32.Bf.7354/2020/11. számú határozata folytán, és a vádlottat a 2016. augusztus 18. napján elkövetett 2 rendbeli lopás büntette miatt 1 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú ítéletben megjelölt, a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 25.B.21400/2018. számú, még folyamatban lévő büntető ügy alapjául szolgáló bűncselekmények elkövetési ideje: 2017. augusztus 11.

Ezen túlmenően a vádlottal szemben a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságon társtettesként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete miatt 3.B.543/2021. számon indult büntetőeljárás, amelyben a vád tárgyává tett bűncselekmény elkövetési ideje 2018. szeptember 27.

(másodfokú bírósági iratok 11-I. sorszáma alatti erkölcsi bizonyítvány adatai)

[19] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul és logikai hibától mentesen eleget tett, az egyes bizonyítékokat iratszerűen, egyenként majd együttesen értékelve mutatott rá arra, hogy mely, egyirányba mutató bizonyítékok alapján rögzítette az ítéleti tényállást.

[20] Helyesen vetette el az elsőfokú bíróság a vádlott érdemi védekezését – miszerint jogos védelmi helyzetben szúrta meg a sértettet – mivel azt a személyi bizonyítékokon túl, az objektív és a cselekmény részleteit rögzítő négy biztonsági kamera felvétele meggyőzően cáfolta.

[21] A kamerafelvételek alapján ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy kétségtelenül az üzletbe érkezés előtt már szóváltás alakult ki a vádlott és sértett között, azonban az üzletbe behaladva a sértett a kezében – szemben a vádlotti vallomással – nem tört, hanem egy mágneskártyát tartott. Logikus az elsőfokú bíróság okfejtése, hogy a gyorsan lezajló cselekménysor alatt a sértettnek nem lett volna lehetősége az üzletbe lépés előtt a tör elrejtésére és mágneskártyára való lecserélésére, amelyet egyébként a felvételek tanúsága szerint végig a kezében tartott.

[22] A védőnek azzal a hivatkozással kapcsolatban, hogy tanúl sértett az elsőfokú eljárás során elismerte, hogy kést tartott magánál és azt elő is vette a másodfokú bíróság azt hangsúlyozza, hogy a sértetti vallomás abban a tekintetben, hogy tartott-e magánál kést valóban nem volt következetes, de a sértett egyik vallomásában sem említette, hogy a kést elővette volna, ellenkezőleg határozottan a tárgyaláson is úgy nyilatkozott, hogy a kés végig a farmerjában volt. A sértetti vallomások mikénti értékeléséről az elsőfokú bíróság kellően számot adott, a sértett meghallgatásáról készült jegyzőkönyv tartalmából pedig egyértelműen megállapítható, hogy a vádlottal régóta fennálló baráti viszonyra, és az általa is elismerten ittas, és egyéb szerektől befolyásolt állapotára tekintettel próbálta a vádlottat a felelősségre vonás alól menteni, többször hangsúlyozva, hogy nem kéri a vádlott megbüntetését.

[23] A rendelkezésre álló biztonsági kamerafelvételek értékelése során az elsőfokú bíróság pontosan hivatkozott arra, hogy a sértett a boltnévben a kölcsönös szóváltás során valóban két ízben rúgott a vádlott felé, azonban ez a rúgás a vádlottat nem érte el, majd ezt követően a vádlott már késsel a kezében lépett a sértett felé, aki menekülni próbált, azonban őt utolérve a vádlott a jobb kezének lendítésével a sértett irányába szűrő mozdulatot tett.

Ezután a vádlott az üzletből kifelé tartva, az utána induló sértett irányába, késsel a kézben ismét támadó mozdulatot tett, amelynek eredményeként a sértett az ajtóban megtorpant.

[24] Az előzőekben leírt objektív bizonyítékokból megállapítható cselekménysor egyértelműen kizárja annak a vádlotti védekezésnek az elfogadhatóságát (és a sértettnek a tárgyaláson a vádlott jelenlétében előadott erre vonatkozó feltételezését), hogy a szűrő mozdulat részéről nem volt szándékos magatartás, kizárólag a véletlenül múlt, hogy a sértett az általa tartott késbe beleesett, mint ahogy azt a védelmi hivatkozást is, hogy a sértett volt a támadó, aki elől a vádlott menekült.

[25] Mindezek alapján megállapítható, hogy a felmentést célzó fellebbezések a bizonyítékok törvényes és helytálló bírói mérlegelését támadják, amely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

[26] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény anyag jogi minősítése is törvényes.

[27] Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a vádlott büntethetőséget kizáró okra – jogos védelmi helyzetre- hivatkozása nem fogadható el.

[28] A Kúria 4/2013. számú Büntető jogegységi határozatában kifejtett iránymutatáson alapuló bírói gyakorlat szem előtt tartása mellett a jelen üggyel kapcsolatban az állapítható meg, hogy a vádlott és sértett között közvetlenül az életveszélyes sérülés okozása előtt kölcsönös szóváltás, konfliktus volt, majd a sértett rúgásait támadó magatartásként értékelve, a vádlott késsel a kezében a már menekülő sértett utolérve a mellkasát közepes erejű, irányított mozdulattal megszúrta. Ez a magatartása a vádlottnak nem értékelhető a jogtalan támadás jogszerű, így büntethetőségi akadályt képező elhárításaként. Kétségtelen a sértett közreható magatartása a kialakult konfliktusban, ez azonban kizárólag a büntetés kiszabása körében értékelendő körülmény.

[29] A bűncselekmény jogi minősítésénél az elsőfokú bíróság az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat I. pontjának szempontjait szem előtt tartva vizsgálta a vádlott elkövetéskori tudattartalmát, és a tárgyi és alanyi tényezők alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy vádlott egyenes szándéka – az eszközhasználat és a közepes erőbehatás alapul vételével – 8 napon túli sérülés okozására irányult. Az eredmény – életveszély bekövetkezése - tekintetében a vádlott által használt eszköz jellege, mérete, az erőbehatás mértéke és a támadott testtájék - ahol köztudottan életfontosságú szervek helyezkednek el – alapján a vádlott tudatának át kellett fognia, hogy cselekménye akár életveszély okozására is alkalmas, de ebbe belenyugodva hajtotta végre cselekményét.

[30] A büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul sorolta fel, és a bűncselekmény nagyobb tárgyi súlyára, a vádlott alanyi

bűnössége fokára figyelemmel indokoltan jutott arra következtetésre, hogy kizárólag szabadságvesztés kiszabása szolgálhatja a büntetési célokat.

[31] A szabadságvesztés törvényi középértéket (jelen esetben 5 év) el nem érő tartama az enyhítő körülményekre is figyelemmel a visszaeső, feltételes szabadság és több folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt újabb bűncselekményt elkövető vádlott esetében inkább méltányos, lényeges – a Be. 605. § (2) bekezdésében nem tilalmazott - enyhítésére a másodfokú bíróság indokot nem látott.

[32] A mellékbüntetés alkalmazásának törvényi feltételei is fennálltak, tartama megfelelően igazodik a szabadságvesztés elsőfokú ítéletben meghatározott tartamához.

[33] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása és a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása, illetve a feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó ítéleti rendelkezések ugyancsak megfelelnek a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[34] Az elsőfokú ítélet járulékos kérdésekben hozott rendelkezései a jogszabályi rendelkezéseknek szintén megfelelnek a bűnügyi költség összegének pontosítása mellett. Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy a 2018. november 2. napján és 2019. június 27. napján a nyomozási bírói eljárásban megtartott üléseken a vádlott kirendelt védőjének munkadíjával kapcsolatban felmerült további, összesen 30.000 forint bűnügyi költség, amely a Be. 574. § (1) bekezdése értelmében ugyancsak a vádlottat terheli.

[35] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegének helyesbítése mellett – helybenhagyta.

[36] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 574.§ (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 613.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2021. április 23.

dr. Magócsi István s.k.

Barabásné dr. Birinyi Andrea s.k.

dr. Raczky Katalin s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Főváros Törvényszék 26.B.974/2019/28. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.120/2020/17. számú végzése folytán 2021. április 23. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. április 23.

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke